

ΒΙΚΥ
ΜΩΡΑΓΙΑΝΝΗ

άρωμα
Μουζας

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Απρίλιος – Κυριακή

Κάθομαι οκλαδόν σε μια τεράστια μπαμπού πολυθρόνα με στρογγυλή πλάτη, στρωμένη με αφράτες μαξιλάρες, και κρατάω στο χέρι μου ένα κοκτέιλ με όλα τα χρώματα του ηλιοβασιλέματος που αντικρίζω στον ορίζοντα της θάλασσας μπροστά μου. Δίπλα μου, σε μια αντίστοιχη πολυθρόνα και πόζα, κάθεται ο Τζέισον. Φοράει γυαλιά με φακούς καθρέφτες, έχει τα μαλλιά του τραβηγμένα προς τα πίσω με τζελ και από το λινό άσπρο πουκάμισό του με τους πράσινους φοίνικες ξεπροβάλει ένα τρομερά γοητευτικό μαύρισμα, που δεν έχει την παραμικρή σχέση με το κοκκίνισμα που απλώνεται κάθε καλοκαίρι στο δέρμα του, θυμίζοντας παραβρασμένο κάβουρα. Με κοιτάζει λιγωμένος, μου χαμογελάει με ένα στραβό χαμόγελο επιτυχίας και σηκώνει το ποτήρι του για να τσουγκρίσουμε.

Απλώνω το χέρι μου προς το μέρος του και παρατηρώ ότι και το δικό μου μαύρισμα δεν πάει καθόλου πίσω, θυμίζει εκείνη την απίθανη σοκολάτα τζιαντούγια που μου έφερνε κάθε φορά που μου έμπαιναν ψύλλοι στ' αυτιά ότι

με κερατώνει και ήθελε να με καλοπιάσει. Τσουγκρίζουμε, οι ομπρελίτσες και τα πολύχρωμα στριφογυριστά καλαμάκια μας μπλέκονται για λίγο, γελάμε ευτυχισμένοι κι ύστερα ρουφάμε από μια γουλιά παραδεισένιο ανακάτεμα από ρούμι και τροπικά φρούτα. Του χαμογελάω με αυταρέσκεια, δεν είναι δα και λίγο πράγμα να έχω το μαύρισμα που λαχταρούσα όλη μου τη ζωή, και καθώς εκείνος πλησιάζει για να με φιλήσει γεμάτος προσδοκία, ακούγεται από κάπου μακριά ήχος τηλεφώνου.

Ποιος διάολος είναι τώρα; σκέφτομαι όλο νεύρα, σίγουρη ότι για μία ακόμη φορά θα αναγκαστεί να απαντήσει και να περάσει το επόμενο μισάωρο μιλώντας για προβλήματα δουλειάς αφήνοντάς με σε μια αμήχανη αναμονή.

Ο Τζέισον ψαχουλεύει τις τσέπες της βερμούδας του για λίγο και ύστερα εμφανίζει από την τσέπη του πουκαμίσου του ένα κίτρινο κινητό με κεραία από αυτά που είχαμε στη δεκαετία του 2000, ανοίγει το πορτάκι και προς μεγάλη μου έκπληξη απαντάει στα ελληνικά:

«Παρακαλώ; Μιλήστε πιο δυνατά, δεν σας ακούω! Πώς; Τη Λουίζα; Για σένα είναι!», συνεχίζει στα ελληνικά φουρκισμένος και σχεδόν μου πετάει το κινητό.

Το αρπάζω και το βάζω στο αυτί μου, αλλά αυτό εξακολουθεί και κουδουνίζει σαν να μην το είχε σηκώσει ποτέ εκείνος. Κοιτάζω τα σκληρά μαύρα πλήκτρα με απελπισία, αλλά είναι σαν να μην ξέρω ποιο κουμπί πρέπει να πατήσω για ν' απαντήσω στο τηλέφωνο που συνεχίζει να βαραίει ασταμάτητα. Η καρδιά μου αρχίζει να χτυπάει ανεξέλεγκτα, το τροπικό τοπίο χάνεται και βρίσκομαι κρεμασμένη στην άκρη του κρεβατιού μου έτοιμη να προ-

σγειωθώ στο πάτωμα, επάνω στο σωρό από άδεια κουτιά κινέζικου φαγητού και πίτσας και τα πεταμένα ρούχα μιας ολόκληρης εβδομάδας. Και το τηλέφωνο συνεχίζει να χτυπάει δαιμονισμένα.

Μου παίρνει πολλή ώρα μέχρι να το εντοπίσω και να το ξεθάψω κάτω από κάτι περσινά περιοδικά και όταν επιτέλους απαντάω στην κλήση που με έβγαλε από τις ονειρεμένες μου διακοπές και με έφερε πίσω στη μίζερη πραγματικότητα μου, η φωνή μου βγαίνει μετά βίας από το πολύ λαχάνιασμα.

«Hello?» λέω απότομα χωρίς να κοιτάξω καν ποιος είναι, ενώ μέσα μου προβάρω όλες τις βρισιές που θα ρίξω στ' αγγλικά σε όποιον μου πει ότι έχει πάρει λάθος νούμερο.

«Λουίζα μου; Σε ξύπνησα, συγγνώμη!» ακούω από τα βάθη της τηλεφωνικής γραμμής μια φωνή που θα μπορούσε να είναι της αδερφής μου αν είχε καπνίσει τρία πακέτα άφιλτρα. Συναχωμένη.

«Κορίνα, είσαι τρελή; Τι ώρα είναι; Πάει να σπάσει η καρδιά μου!» για κάποιο ανεξήγητο λόγο ψιθυρίζω με ένταση, αν και δεν υπάρχει κανένας να ξυπνήσω. Μάλλον το όνειρο μου άφησε την αίσθηση ότι κάπου κοντά μου βρίσκεται και ο Τζέισον και, όταν συνειδητοποιώ την πλάγη μου, θυμώνω ακόμα περισσότερο με την αδερφή μου που με ξύπνησε μέσα στα άγρια χαράματα.

«Απλά, να», ψελλίζει η βραχνιασμένη Κορίνα, «δεν ήθελα να το μάθεις από κανέναν άλλον. Και η μαμά λέει συνέχεια ότι θα έπρεπε να σε κάνουμε να έρθεις πρώτα στην Αθήνα και μετά να σου το φέρουμε με τρόπο...»

«ΚΟΡΙΝΑ! Τι στην ευχή έχει γίνει!»

«Λουίζα μου, η γιαγιά μας... Έφυγε το απόγευμα». Από πίσω λυγμοί κι ελαφριά βογκητά.

«Πού πήγε, καλέ;» Ολοκληρωτική άρνηση.

«Θέλω να πω, δεν έφυγε στην πραγματικότητα. Πώς να σου το πω, βρε μωρό μου; Πέθανε!»

Πατάω το πλήκτρο τέλους της κλήσης με δύναμη, θαρρείς για να κλείσω την τηλεόραση που παίζει μια ταινία τρόμου που αποφάσισα ότι δεν αντέχω τελικά να δω μόνη μου, και μένω να κοιτάζω το κενό.

Το τηλέφωνο ξαναχτυπάει αμέσως, αλλά κάνω την ίδια κίνηση, μία, δύο, τρεις φορές, ώσπου στο τέλος το απενεργοποιώ οριστικά. Αρπάζω ένα μισοάδειο κουτάκι μπίρα από το πάτωμα και πίνω κλείνοντας τα μάτια. Λάθος απόφαση. Η γεύση θυμίζει κάτουρο και τώρα ο εμετός, που ήδη με τριγύριζε από την πολλή ζαλάδα, έρχεται ακόμα πιο ορμητικός προς το μέρος μου. Αφήνομαι να πέσω πίσω στον λόφο από πεταμένα ρούχα παλεύοντας με το γαϊτανάκι των συναισθημάτων μου. Αισθάνομαι έναν τεράστιο πόνο να απλώνεται μέσα μου σαν λάβα που ξεχειλίζει. Ταυτόχρονα όμως αναγνωρίζω και την αίσθηση μουδιάσματος από μια πρωτόγνωρη ανακούφιση. Γιατί κάπου στο βάθος του μυαλού μου αρχίζει να σχηματίζεται δειλά δειλά κι ενοχικά η σκέψη ότι τώρα πια θα μπορώ να θυμάμαι όποια γιαγιά θέλω εγώ. Τη γιαγιά που με φώναζε «ροδακινάκι» εξαιτίας των πορτοκαλί μαλλιών μου και μου έδινε πάντα τρία σβουριχτά φιλιά στα μαλλιά ακόμα κι όταν ήμουν 25 χρονών.

Και όχι εκείνη την άλλη, που δεν ήξερε καν το όνομά μου κι ας ήταν ίδιο με το δικό της, που με αποκαλούσε

«δεσποινίς», μου μιλούσε στον πληθυντικό και με ρωτούσε αν γνωρίζω μήπως είναι έτοιμο το φόρεμά της για την όπερα.

Ξύπνησα από τους πόνους στην πλάτη και στη μέση μου. Αυτή τη φορά δεν ονειρευόμουν απολύτως τίποτα, δεν υπήρχαν ούτε Τζέισον, ούτε παραλίες, ούτε ροδοκόκκινα κοκτέιλ, μόνο ένας άδειος, γκρίζος και αγχωτικός ύπνος που ήρθε και με βρήκε αφού ήπια ό,τι βρήκα σε μπίρα κι αφού κάπνισα ένα ολόκληρο πακέτο ξεραμένα τσιγάρα που βρήκα παραχωμένα στο συρτάρι με τις κάλτσες μου από τη μακρινή εποχή που το κάπνισμα αποτελούσε αναπόσπαστο κομμάτι της καθημερινότητάς μου και όχι μια «βρομερή συνήθεια» (σύμφωνα με τον Τζέισον και σύμφωνα μ' εμένα, που συμφωνούσα πάντοτε με οτιδήποτε ήταν σύμφωνα με τον Τζέισον).

Η πρώτη μου σκέψη ήταν να συρθώ στο κρεβάτι μου και να παραμείνω εκεί μέχρι να με βρουν από τη βρόμα. Μια άλλη σκέψη όμως ήρθε και με χαστούκισε όταν συνειδητοποίησα ότι το έκλεισα τόσο απότομα στην αδερφή μου, που δεν τη ρώτησα το παραμικρό. Δεν ήξερα καν πώς πέθανε η γιαγιά, πότε θα γινόταν η κηδεία, ποιες ήταν οι τελευταίες της κουβέντες, τίποτα. Πανικόβλητη, άρχισα να ψάχνω στο σκουπιδариό που είχε γίνει το δωμάτιό μου τις τελευταίες εβδομάδες για να βρω το κλειστό μου κινητό. Το εντόπισα κάτω από το κρεβάτι να κείτεται άψυχο, ανάμεσα σε τόσο χνούδι που θα εξηγούσε την ύπαρξη τουλάχιστον δεκαεφτά γατιών στο διαμέρισμά μου, μα πόσο καιρό έχω αλήθεια να σκουπίσω αποδώ κάτω!.

Φύσηξα τη σκόνη από πάνω του, το άνοιξα, περίμενα με υπομονή να χτυπήσουν τα είκοσι δύο μηνύματα από την αδερφή μου και τη μαμά μου και, μόλις ήρθε και το τελευταίο που με ενημέρωνε ότι είχα τριάντα οχτώ αναπάντητες κλήσεις, κάλεσα την Κορίνα.

«ΕΧΕΙΣ ΤΡΕΛΑΘΕΙ;!» φώναξε η αδερφούλα μου σε ντεσιμπέλ που θα μπορούσαν να ξυπνήσουν μέχρι και την κοιμωμένη του Χαλεπά.

«ΣΚΕΦΤΗΚΑΜΕ ΟΤΙ ΑΥΤΟΚΤΟΝΗΣΕΣ! Τόσο καιρό υποψιαζόμαστε ότι παλεύεις με την κατάθλιψη και λέμε να το, το έκανε! Στο τσακ με πρόλαβες, στο τσακ, να, τώρα δα έκλεινα εισιτήρια για Λονδίνο! Η μαμά είναι με ηρεμιστικά! Όλη νύχτα τής παίρνω την πίεση! Φοβήθηκε, Λουίζα μου, πολύ φοβήθηκε, όλη την ώρα μου έλεγε: Αχ, τι θα κάνω, να μου πάθει τίποτα το παιδί μου να μην ξέρω ποια να πρωτοθάψω, τη μάνα μου ή την κόρη μου!!!»

Μάλιστα. Έχει ένα δίκιο. Αυτό δεν θα ήταν κηδεία, θα ήταν σαμπουάν με κοντίσιονερ, δύο σε ένα.

«Κορίνα...» άρχισα σιγά σιγά όπως θα πλησίαζα ένα πελώριο ντόμπερμαν που δεν έχω ξανασυναντήσει, προσπαθώντας να αποφύγω να το κάνω να αφηνιάσει.

«ΤΙ ΘΕΣ; Αυτό να ξέρεις ήταν πολύ, πολύ εγωιστικό από μέρους σου, όλοι το είπαν. Ξέρουμε ότι έχεις αδυναμία στη γιαγιά και φυσικά ξέρουμε και την αδυναμία που είχε η γιαγιά σ' εσένα, τι αδυναμία δηλαδή, τέλος πάντων, όλους τους άλλους χεσμένους μάς είχε, αλλά αυτό; Αυτό; Να είσαι εκεί στο ξένο μέρος και να ΚΛΕΙΝΕΙΣ ΤΟ ΚΙΝΗΤΟ ΣΟΥ; Νομίζω ότι οφείλεις μια συγγνώμη σε όλους μας και κυρίως...»

«Κορίνα, συγγνώμη!»

«...κυρίως σ' εμένα, που δεν έκλεισα μάτι, όλη νύχτα μάτι δεν έκλεισα, τ' ακούς;»

«Κορίνα, ΣΥΓΓΝΩΜΗ!» λέω πιο δυνατά προσπαθώντας να σταματήσω τον χειμαρρώδη μονόλογο της αδερφής μου, η οποία όμως δεν εννοεί να βάλει τελεία. Προφανώς με καθεμία από τις τριάντα οχτώ κλήσεις που έμενε απάντητη, έκανε πρόβα κι ένα νέο κομμάτι του μονολόγου της και τώρα πρέπει να τον απαγγείλει ολόκληρο για να ξαναβρεί την ψυχική της ηρεμία.

«ΚΟΡΙΝΑ! Σταμάτα επιτέλους! Σου ζήτησα συγγνώμη!» ουρλιάζω τόσο, που ο λαιμός μου με γδέρνει. «Μίλησέ μου για τη γιαγιά, σε παρακαλώ. Πες μου τι έγινε!»

Στην άλλη άκρη της γραμμής επικρατεί βουβαμάρα. Μάλλον η αδερφή μου προσπαθεί ακόμη να ξεπεράσει το σοκ τού να με ακούει να ουρλιάζω. Συνήθως είμαι πολύ ήρεμος άνθρωπος (αυτό με έχει φάει σε αυτή τη ζωή).

«Τι να σου πω, Λουίζα μου. Ούτε κι εμείς έχουμε καταλάβει ακριβώς πώς έγινε. Πήρε τηλέφωνο η Βικτόρια χτες το μεσημέρι τη μαμά κλαίγοντας και την παρακάλεσε να πάει στο σπίτι της γιαγιάς όσο πιο γρήγορα γίνεται γιατί δεν την είχε ξαναδεί έτσι. Η μαμά κάλεσε εμένα από το αυτοκίνητο, εγώ έφυγα τρέχοντας από τη δουλειά και φτάσαμε εκεί ταυτόχρονα. Εσύ πώς και δεν είσαι στη δουλειά σήμερα; Τέλος πάντων, θα μου τα πεις μετά, άκου εδώ να τρελαθείς. Η γιαγιά ήταν ξαπλωμένη στο κρεβάτι με την πλάτη της ακουμπισμένη σε ένα σωρό μαξιλάρια, έπινε ουίσκι και τραγουδούσε Καζαντζίδη! Ποιος, η γιαγιά που άκουγε όλη μέρα τζαζ και μπλουζ και δεν είχε αφήσει όπε-

ρα για όπερα και που δεν είχε ακούσει ποτέ στη ζωή της λαϊκά!»

Σωριάζομαι στον καναπέ προσπαθώντας να φανταστώ την αδιανόητη σκηνή, ενώ η αδερφή μου συνεχίζει χωρίς ανάσα.

«Η Βικτόρια μας είπε πώς η γιαγιά από το πρώι συμπεριφερόταν σαν τρελή και ότι της έλεγε διαρκώς πως αν δεν της δώσει το ουίσκι το καλό που το είχε κρυμμένο για ειδικές περιστάσεις θα τη σκοτώσει στον ύπνο της! Πού στην ευχή το θυμήθηκε το ουίσκι που δεν το είχε αναφέρει κανένας για χρόνια, ένας Θεός ξέρει! Έφαγε τον τόπο λέει η Βικτόρια, μέχρι που το βρήκε καταχωνιασμένο στο βάθος της ντουλάπας της γιαγιάς. Της το έδωσε κι εκείνη το ξεβίδωσε και άρχισε να πίνει απ' το μπουκάλι».

Προσπαθώ να φανταστώ τη γιαγιά που μια ζωή έπινε τα λικεράκια της σε κάτι μικροσκοπικά, κρυστάλλινα σκαλιστά ποτηράκια, να κατεβάζει το ουίσκι από το μπουκάλι, αλλά πραγματικά δυσκολεύομαι.

«Η Βικτόρια», συνεχίζει η Κορίνα «ταράχτηκε τόσο πολύ με όλο αυτό, που δεν μπορούσε να σταματήσει να κλαίει. Και να σου να κλαίει η Βικτόρια και να σου να τραγουδάει η γιαγιά “Θεέ μου τη δεύτερη φορά που θα ‘ρθω για να ζήσω, όσο η καρδιά κι αν λαχταρά δεν θα ξαναγαπήσω” και “Το τελευταίο βράδυ μου απόψε το περνάω”, με κορόνες στο τέλος!»

»Τι να σου πω, αδερφούλα μου, άλλο να σου το λέω κι άλλο να το βλέπεις. Η γιαγιά με μοβ νυχτικό Μεσοπολέμου με φραμπαλάδες, πού το βρήκε και το φόρεσε ιδέα δεν έχω –δεν την είχα ξαναδεί ποτέ να το φοράει–, με το μαλλί

ξασμένο σαν του Αϊνστάιν, μια και δεν είχε αφήσει τη Βικτόρια να τη χτενίσει από την προηγούμενη μέρα, να κατεβάξει το Τζόνι Γουόκερ το μπλε απ' το μπουκάλι και να τραγουδάει Καζαντζιδη αλά Κάρμεν. Εμείς στεκόμασταν όρθιες και την κοιτούσαμε άφωνες (αν και ήμουν σίγουρη ότι η μαμά, αν έβρισκε τη λαλιά της, θα με έβαζε να της πάρω την πίεση) μέχρι που έγινε το ασύλληπτο, έλα, είσαι ακόμη εκεί;»

«Εδώ είμαι», απαντάω σιγανά, ενώ κάπου μέσα μου χοροπηδάει σαν μπαλάκι του τένις μια παρόρμηση να ξεσπάσω σε ατελείωτα, τρανταχτά γέλια μέχρι δακρύων.

«Άκου, λοιπόν, και τον δραματικό επίλογο. Ξαφνικά η γιαγιά, σαν να μπήκε μέσα της μια άγνωστη δύναμη, πέταξε τα σκεπάσματα, σηκώθηκε από το κρεβάτι και συνεχίζοντας το τραγούδι άρχισε να χορεύει ζεϊμπέκικο. Ακούς; Ακούω να λες! Εδώ δεν ήξερε πώς τη λένε, πώς θυμόταν να χορέψει ζεϊμπέκικο, ιδέα δεν έχω! Η Βικτόρια, η μαμά κι εγώ είχαμε μείνει άναυδες από το σοκ και το μόνο που κάναμε ήταν να την κοιτάμε με ανοιχτά τα στόματα. Μόνο αφού τελείωσε τον χορό με τα χέρια ανοιχτά προς τον ουρανό, φάνηκε να κουράζεται και είπε ψιθυριστά “Κουράστηκα, θέλω να ξαπλώσω τώρα”. Η Βικτόρια και η μαμά έτρεξαν και την έπιασαν από τα μπράτσα και την έβαλαν να ξαπλώσει. Κι εκεί είναι που μας είπε ψιθυριστά πάλι “Φύγετε τώρα, θέλω να κοιμηθώ” κι έκλεισε τα μάτια της.

»Τι να κάναμε κι εμείς, βγήκαμε έξω σοκαρισμένες και πήγαμε και καθίσαμε στο σαλονάκι να συζητήσουμε για να δούμε τι θα κάνουμε, γιατί προφανώς η γιαγιά δεν ήταν καθόλου στα καλά της. Εγώ προσπαθούσα όπως πάντα να

σκεφτώ την πιο πρακτική λύση, γιατί είχα και τη μαμά που είχε γίνει άσπρη σαν χαρτοπετσέτα.

»Κι εκεί που πήγα πάλι να ξεστομίσω την πρόταση να μπει η γιαγιά σε κάποιο κέντρο φροντίδας, να την προσέχουνε περισσότερο, να μην της δίνουνε ουίσκι τουλάχιστον (άσε με, το τι νεύρα έχω με τη Βικτόρια δεν μπορώ να σου περιγράψω), ακούμε μια σιγανή κραυγή από το δωμάτιο που μας πάγωσε το αίμα. Η μαμά τρόμαξε τόσο πολύ, που ανέβασε όντως πίεση κι έπεσε στον καναπέ ημιλιπόθυμη και δεν συνερχόταν με τίποτα. Σηκώθηκε η Βικτόρια μόνη της και πήγε τρέχοντας να δει τι γίνεται. “Κυρία Λουίζα!” φώναζε, “κυρία Λουίζα!”, τίποτα η γιαγιά. Κι όταν γύρισε μετά από λίγο ήταν κλαμένη και μας είπε ότι η γιαγιά μάς άφησε. Ο γιατρός που ήρθε μετά διέγνωσε ανακοπή. Κι εγώ σου λέω ότι το ουίσκι τα φταίει όλα».

Και κάπου εκεί η αδερφή μου έπιασε πάλι να κλαίει σιγανά.

«Πότε είναι η κηδεία;» ήταν το μόνο που κατάφερα να ξεστομίσω.

«Μεθαύριο, τη βάλαμε τότε για να μπορέσεις να έρθεις κι εσύ. Η γιαγιά δεν θα μας το συγχωρούσε αν δεν σε περιμέναμε».

«Εντάξει, σε αφήνω τότε για να ετοιμαστώ για το ταξίδι».

«Μα...» κι έκλεισα το τηλέφωνο. Η αδερφή μου έχει πολλά καλά. Το να ξέρει πότε να σταματάει να μιλάει δεν είναι ένα από αυτά. Έτσι, λοιπόν, έπρεπε να κλείσω εγώ όπως πάντα και να προσπαθήσω να μαζέψω τα κομμάτια μου για να ετοιμαστώ για το απρόσμενο ταξίδι μου στην Αθήνα. Άνοιξα το λάπτοπ μου και άρχισα να ψάχνω εισιτή-

ρια της τελευταίας στιγμής συνειδητοποιώντας την πικρή αλήθεια: έπρεπε να περάσουν δεκατέσσερις μήνες και να πεθάνει η αγαπημένη μου γιαγιά για να μπω σε αεροπλάνο για Ελλάδα.

άρωμα Λουίζας

Τα πάντα στη ζωή της Λουίζας μοιάζουν να καταρρέουν. Στα είκοσι επτά της, η δουλειά της στο Λονδίνο δεν έχει καμιά προοπτική, η προσωπική της ζωή βρίσκεται σε τέλμα, ενώ οι σχέσεις με την οικογένειά της είναι δύσκολες και ψυχρές. Η λατρεμένη της γιαγιά, εκείνη που τη μεγάλωσε, εκείνη που της έδειξε κάθε ομορφιά σε αυτό τον κόσμο, χτυπημένη τα τελευταία χρόνια από τη νόσο του Αλτσχάιμερ, δεν την αναγνωρίζει πια.

Όλα όσα ονειρεύτηκε κάποτε μοιάζουν εντελώς ανέφικτα... Απογοητευμένη και έχοντας αποδεχτεί την κατάσταση, καταλήγει να ζει μέσα στην απραξία και την απάθεια, παρατηρώντας τη ζωή της σαν απλός θεατής.

Μέχρι που η είδηση του θανάτου της γιαγιάς της θα τη βγάλει από τον λήθαργο και θα δώσει το έναυσμα για ένα ντόμινο απίστευτων γεγονότων που θα φέρουν στη ζωή της τα πάνω κάτω. Θα επιστρέψει εσπευσμένα στην Αθήνα μετά από πολύ καιρό και θα ανοίξει την πόρτα σ' έναν κόσμο όπου το γέλιο και το δάκρυ, η αλήθεια και η γλυκιά ψευδαίσθηση θα μπλεχτούν με τον πιο υπέροχο, παράδοξο τρόπο. Μπορεί ένα χαμένο ημερολόγιο από το παρελθόν να τη βοηθήσει να βρει τον δρόμο της; Και τι ρόλο θα παίξει στην αναζήτηση αυτή ένας γοητευτικός ντετέκτιβ;

Ένα αισιόδοξο μυθιστόρημα για την αγάπη και την απώλεια που προσεγγίζει με χιούμορ τις αναποδιές της ζωής. Μια συγκινητική ιστορία για όσα έχουμε και δεν το γνωρίζουμε, για όσα θα θέλαμε και δεν μπορούμε να έχουμε και για όσα μπορούμε να πετύχουμε και δεν το ξέρουμε.